

PERSONAJE:

Omul de zăpadă

Corbul

Rândunica

Mugurii

Iepurele

Lupul

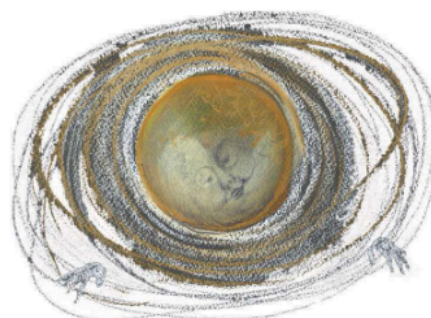
Marmota

Veverița

Castorul

Soarele

Ninge peste OMUL DE ZĂPADĂ. Un morcov în loc de nas, doi cărbuni pentru ochi, o castană mare în loc de gură, trei nuci pe post de nasturi, o căciuliță uzată pe cap, un fular în jurul gâtului... Tot în dotarea OMULUI DE ZĂPADĂ: o pipă din lemn de bambus și o mătură. Personajul pare fericit.

Ninge ușor.

Apare CORBUL și se așază pe o creangă.

CORBUL: Asta e ultima ninsoare...

OMUL DE ZĂPADĂ: Ce-ai spus?

CORBUL: Nimic, am spus că asta este, mai mult ca sigur, ultima ninsoare.

OMUL DE ZĂPADĂ: Cum așa, ultima ninsoare?

CORBUL: Ultima pentru că în curând va reveni soarele.

OMUL DE ZĂPADĂ: Ei și?

CORBUL: Păi... va reveni și iarna se va termina. Ia te uită, chiar și fulgii aceștia nu mai sunt ca înainte.

OMUL DE ZĂPADĂ: Ia încetează! Vrei să-ți râzi de mine, nu-i așa? Toată lumea știe că voi, corbii, sunteți uneori răi de gură.

CORBUL: Ba deloc, cum să fiu eu rău de gură? (*Aparte, către sală.*) Vi se pare, copii, că spun eu răutăți?

OMUL DE ZĂPADĂ: Atunci încetează să spui bazaconii! Mai bine uită-te cât de mari și de frumoși sunt acești fulgi de nea... Câtă prospețime și câtă tandrețe în ei...

CORBUL: Sunt mari, dar mai fragili decât înainte... Și nici nu mai au putere să atingă pământul, se topesc în aer... Și chiar și aerul este ceva mai călduț. Îl simți? Ia încearcă să-ți umpli plămâni cu aer.

OMUL DE ZĂPADĂ: Da, numai că... ești sigur că eu am plămâni? (*Către spectatori.*)
Ce credeți, copii, oamenii de zăpadă au plămâni?

CORBUL: Toată lumea are plămâni. Tot ce trăiește cu aer are plămâni.

OMUL DE ZĂPADĂ: Chiar și fulgii de zăpadă? Chiar și ei au plămâni?

CORBUL: Da, și fulgii au niște plămâni, uite așa, mici, foarte mici, care se transformă în aer imediat ce intră aerul în ei... Uf, hai că am pălăvrăgit destul cu tine. La revedere. Dar să știi că în locul tău n-aș mai rămâne mult pe aici. Riști ca soarele să-ți facă rău de tot. Și nu din răutate... (*Râs macabru.*) Cra, cra, cra...

CORBUL pleacă.

OMUL DE ZĂPADĂ (*rămas singur*): Ciudat personaj... Dar n-ai ce să-i faci, așa e el... Solitar și uneori înclinat să vadă totul în negru... Și mai e și foarte vorbăreț. Eu unul prefer bufnițele. Da, bufnițele știu să tacă și, în afară de asta, sunt și ceva mai colorate...

RÂNDUNICA își face apariția.

RÂNDUNICA: Ah, mă tem că am ajuns prea devreme. Să vezi și să nu crezi, sunt chiar prima... Ce neghioabă am fost, m-am grăbit prea tare. Bună ziua, omule de zăpadă. Da' ce frumos ești...

OMUL DE ZĂPADĂ: Bună ziua.

RÂNDUNICA: Nu te supăra, poți să-mi spui dacă ai mai văzut și alte rândunele pe aici?

OMUL DE ZĂPADĂ: Nu, n-am mai văzut.

RÂNDUNICA: E vina mea, prea le cred pe toate. Nu trebuia să ascult de toate zvonurile. Mi s-a spus că pe aici soarele ar fi ieșit deja din stratul de nori și că ar fi început să topească ghețurile...

OMUL DE ZĂPADĂ: De fapt, ca să fiu sincer, eu n-am mai văzut niciodată rândunici. Eu m-am născut abia iarna aceasta.

RÂNDUNICA: Da, înțeleg...

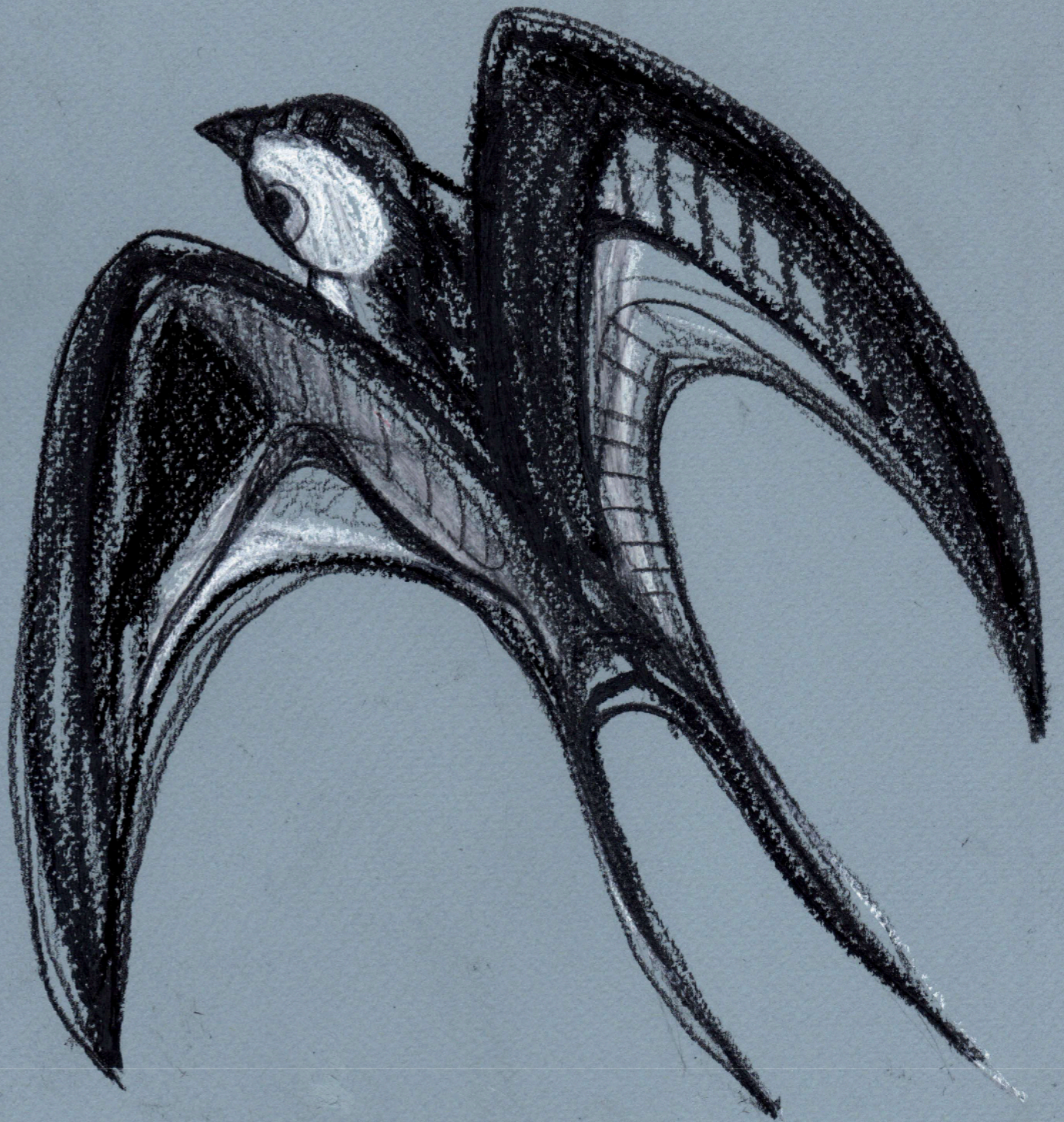
OMUL DE ZĂPADĂ: Și apoi, domnul acesta despre care vorbești, domnul Soare, nici pe el nu-l cunosc...

RÂNDUNICA: Mda... Ce să-ți spun, dragă prietene, mai bine ar fi să nici nu-l întâlnești pe acest domn, pentru tine întâlnirea cu el riscă să fie una neplăcută.

OMUL DE ZĂPADĂ: Cum așa?

RÂNDUNICA: Păi... chiar nimeni nu ți-a explicat cum merg lucrurile?

OMUL DE ZĂPADĂ: Nu... De când m-am născut nu fac altceva decât să mă joc în timpul zilei cu copiii din sat iar în timpul nopții privesc stelele. Îmi mai place să simt mirosul de fum, îl vezi cum iese din hornuri? Și mai ascult uneori și murmurul pădurii. Am o mulțime de prieteni care, dimineața devreme, ies din pădure și vin să mă vadă: iepuri, vulpi, chiar și un cerb...

RÂNDUNICA: Și nimeni nu ți-a spus niciodată că peste puțină vreme zăpada se va topi?

OMUL DE ZĂPADĂ: Nu...

RÂNDUNICA: Cum așa? Nici măcar copiii care au venit la spectacol nu ți-au spus nimic?

OMUL DE ZĂPADĂ: Nu, ce să-mi spună? Zăpada este eternă. Zăpada nu se poate topi niciodată. Și oricum, imediat ce un strat de zăpadă se subțiază puțin, cade o nouă ninsoare... Cum se întâmplă chiar azi...

RÂNDUNICA: Bine, omule de zăpadă... Ah, drăguțule, nu știu ce să fac cu tine. Dar după părerea mea ar cam trebui s-o iei la picior.

OMUL DE ZĂPADĂ: Cum adică să o iau la picior?

RÂNDUNICA: Să te duci.

OMUL DE ZĂPADĂ: Să mă duc unde?

RÂNDUNICA: Să fugi cât mai departe...

OMUL DE ZĂPADĂ: Dar de ce să fug?

De pe una din crengile copacului se aude un sunet suav. Un mugur își face apariția.

MUGURUL: Ah, în sfârșit... Începusem să mă sufoc. Bună ziua la toată lumea!

OMUL DE ZĂPADĂ: Bună ziua.

RÂNDUNICA: Bună ziua, mugurașule. Și bine ai venit. Mai mult ca sigur că ești primul mugur al primăverii. Ce încântare! Iar eu sunt prima rândunică.

MUGURUL: Brrr, e încă frig afară... Și el? (*Către omul de zăpadă.*) Și tu? Tu cine ești?

OMUL DE ZĂPADĂ: Păi, în cazul ăsta, dat fiind că locul meu nu mai e aici, nici nu mai știu cine sunt...